

SBOROVÝ DOPIS

Měsíčník Sboru Křesťanské společnosti Praha / ročník 29

● ÚVODNÍK

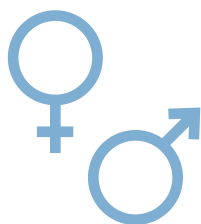
MUŽ A ŽENA

Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu, stvořil je muže a ženu.
Gen. 1,27

Můžeme pouze spekulovat, proč se Bůh rozhodl stvořit člověka. Aniž bych se do těchto spekulací pouštěl, je z výše zmíněného textu jasné, že člověk je stvořen podobný Bohu. Když vidíme člověka stvořeného jako muže a ženu, vidíme jeho jednání, vztahy, můžeme lépe pochopit, jaký je Bůh. Pavel dokonce píše, že vztah muže a ženy v manželství je obrazem vztahu Krista a církve.

Bůh stvořil člověka a následně z něj „kus“ vzal a z tohoto „kusu“ zformoval ženu a ze „zbytku“ byl muž. Jedinec by Boha nezobrazoval dobře. Muž i žena zobrazují z Boha určitou část. Speciálním způsobem se to děje v manželství, ale muž je mužem a žena je ženou, i když žijí jako svobodní. Každý je stvořen speciálním způsobem a vzájemně se potřebují. Protože jsou v něčem silní a v něčem slabí. To je i důvod, proč „jednopohlavní“ kolektivy nejsou zrovna zdravě fungující společenství. Bez jakékoli podpory stereotypů je zřejmé, že muž i žena jsou v mnohém rozdílní a inklinují k rozdílným věcem a jen dohromady jsou k Božímu obrazu. Rozdílnost není ohrožením, ale doplněním. Není prostor pro nějakou genderovou rovnost, protože při stvoření jsme dostali svou identitu a hodnotu jako lidé, jako muž nebo žena. Bůh o nás věděl ještě před naším početím, a už nás viděl a znal jako muže a ženu. Můžeme být spokojení a hrdí na to, že jsme muži, resp. ženy. Naše hodnota je v tom, že nás Bůh stvořil a že svou částí odrazíme to, jaký On je.

Muž mluví o ženě jako o pomoci sobě rovné, jako o své družce. Tuto rovnost porušil hřích, ale v Kristu se rovnost navrácí. Podle Gal. 3,28 už není rozdíl v hodnotě daný sociálním původem, rasou nebo pohlavím. Nikoli, že by nebyl rozdíl ve fungování apod., ale není rozdíl v hodnotě. Proto nemusíme mít strach z druhého pohlaví, který se projevuje někdy právě snahou o nadřazenost nebo manipulaci. Strach se může projevit obavou, zda budu dost mužný nebo ženská.

Strach, zda mne ten druhý neovládne. Pokud nejsme schopni normální zdravé komunikace a legitimních vztahů s lidmi druhého pohlaví, potřebujeme uzdravení. A v Bohu je toto uzdravení možné. Věci vycházející z nejistoty ohledně naší identity, podporované různými pseudovědeckými tvrzeními zpochybňujícími naši identitu jako muže a ženy, mohou být v Kristu poraženy. Bůh nás stvořil jako muže a ženu a stvořil nás dobře. Ke zdravým vztahům s lidmi stejného i opačného pohlaví, k intimě (intimita není sexualita – bez sexuality je možno prožít celý život a patří jen do manželství, intimitu neboli blízkost ve vztazích potřebujeme všichni a nelze bez ní žít zdravý život). Hřích mnoho zkazil, ale Ježíš přinesl uzdravení a nápravu i v této oblasti.

Možná máme někdy problém se svou identitou. Muž má problém být zodpovědný, vést, rozhodovat ve spojitosti se zodpovědností, být statečný a nebát se chyb a zklamání. Žena má problém s citlivostí, určitým typem slabosti, prostě s postojem, že vše nezvládne a nevydrží. U každého se to může projevit trochu jinak. Můžeme v této oblasti bojovat, ale nesmíme se s porážkou. Máme možnost být muži a ženami podle Božího plánu.

V našem sboru končí Měsíc pro manželství. Otevřeli jsme různé otázky týkající se manželství, rodiny, partnerských vztahů i vztahů rodičů a dětí. Možná vidíš, že něco v tvém životě potřebuje změnu směrem k Božímu řádu. Pokud to tak je, nemá pro tebe být zahanbující, že vše není takové, jaké by mělo být. Je to výzva hledat Hospodina, možná společně se svým manželem nebo manželkou, možná společně se svým zralým přítelem nebo přítelkyní. Změna je možná. Kéž je církev v naší zemi, a tedy i náš sbor, plná skutečných mužů a žen podle Božího srdce. Těch, na kterých je vidět, jaký je náš Bůh.

Lubomír Ondráček

● SLOUPEK

Březen, měsíc knihy. Nevím, jestli toto heslo stále platí, ale pro mě je každý měsíc v roce měsícem Knihy! Ta, která stále vítězí v žebříčcích prodeje po celém světě i u nás, je i mojí favoritkou řadu let. Čtu mnoho různých jiných knih, ale jen Ona mě opravdu naplňuje. Více a jinak, než prožitkem z umění jazyka, inteligentní zápletky, nebo užitečným, odborným a historickým vzděláním. Bible mi dává život, protože její slova jsou živá a aktuální. Vzdělává, usvědčuje, vychovává a napravuje... Bez Knihy knih, návodu k životu, mapy, bych se dlouho na úzké stezce neudržela. Ani ten měsíc.

Nanda

www.kspraha.cz

Luboš Ondráček

Hřích způsobil zmatek, ale nic se nemění na tom, co Bůh stvořil! Abychom měli každý (muži i ženy) svoji identitu. Nenadřazovali se, ani neponižovali.

PŘEČTĚTE SI

Bud' rozhodný a udatný	3
Manželství, děti a rodina	5
Z misijní cesty po Kambodži	6
Islám, jako výzva pro křesťany	7

SBOROVÝ PŮST

Už se dá říci skoro tradičně vyhlašujeme jednadvacetidenní sborový půst. Tentokrát nebyl počátkem roku, ale bude v předvelikonočním období 25. 3. až 14. 4. Končí tedy na Velký pátek.

I tentokrát povzbuzujeme k nějaké formě zapojení každého člena sboru. Každý se nemůže postit celou dobu od jídla, ale je možné se postit alespoň několik dnů nebo zvolit půst od některých potravin nebo i zábav typu facebook apod. Kdo se zatím nikdy nepostil celých dvacet jedna dnů, má možnost se rozhodnout udělat další krok víry. Třeba se dosud postil jen od některé potraviny, teď zkusí jeden den úplně bez jídla, někdo se zatím postil bez jídla maximálně tři dny, letos zkusí pět. V případě zařazení „Esteřina“ půstu, tedy tři dnů půstu i bez vody, doporučuji speciální Boží vedení a nedoporučuji ho jen tak zkoušet.

Letos jsme jako vedení sboru přijali jednu formu půstu, do které se mohou zapojit všichni. Je to půst od alkoholu. Každý člen sboru se může rozhodnout tyto tři týdny půstu nepít žádný alkohol a vyzýváme členy sboru, aby se do této formy půstu zapojil kaž-

dý. Pro někoho to není ani žádný půst, protože je abstinent nebo alkohol konzumuje jen ojedinelé. Pro někoho to skutečný půst bude. Pokud někdo zjistí, že je pro něj třítydenní abstinence problém, ukazuje to na potřebu nějakého radikálnějšího řešení. Toto rozhodnutí jsme přijali i na základě prorockých slov z minulého roku, která se týkala vztahu k alkoholu. Obecně můžeme mít svobodu alkohol pít. Problém vzniká, když nemáme svobodu ho nepít.

Konkrétní témata k půstu může každý přijmout individuálně. Společně se chceme postit proto, abychom i svou ochotou něčeho se vzdát uctili Boha a prosili Ho za nové navštívení pro náš sbor a rozeznání Jeho vůle pro konkrétní kroky a rozhodnutí. Speciálně se chceme postit za rodinu. Podle dopisu Hebrejům má být manželství v úctě. Kéž ho v úctě máme a kéž Bůh zasáhne a posílí ta manželství, která bojují s nějakou těžkostí. Postit se budeme za celé rodiny včetně obrácení srdce otců k dětem a dětí k otcům.

Preji každému radostný půst, kterým Pána skutečně uctíme a rozeznání, jak se má každý individuálně zapojit a zda má zvolit i nějaký konkrétní předmět svého půstu.

Lubomír Ondráček

25. 3.
–
14. 4.

● ROZHOVOR

Co mne povzbuzuje

Co mne povzbuzuje a probouzí v osobním životě?

Především Svatý Duch; je to Jeho nádherný proud milosti, ale také napomínání ve chvílích, kdy uhýbám z přímých cest. Zvykl jsem si každý den vstávat s Ním, i náročné věci jsou pak snáz řešitelné. Velmi si také vážím společných chvil v modlitbě a vděčnosti, které si dopřáváme téměř každé ráno s manželkou Zuzkou. Velmi to propojuje, čistí a naplňuje novou láskou náš „trojpramenný provázek“. Povzbuzením je mi také každá rozpoznaná a využitá příležitost k šíření dobré zprávy o Kristu a Jeho království – ono to působí i zpětně na upevnění vnitřní jistoty spasení, radosti a „sytosti duše“ (Jan 4,34).

Čím se rozhorluji pro Pána?

V tomto období zápasů, kdy dost rozdávám, ale občas i něco pokazím nebo schytám, asi nejvíce připomínáním si zázraků a toho, co

jsem mohl už s Pánem prožít (Ž 119,111). Když si vybavím, kolik modliteb došlo vyslyšení a naplnění, jsem rychleji „na vlně“ bázně a hluboké vděčnosti.

V čem vidím, jak se probouzí církev?

Poslední dobou je pro mne dost aktuální téma vnitřní jednoty (soulad slov a praktického života, jednota a konsistence života v průběhu týdne), bázně před Bohem, ochoty k oběti a citlivosti na různé příležitosti, které On připravuje. Na skupince i v neděli dostávají prostor svědectví, svou roli sehrává i příklad některých hostů, když nadšeně vyprávějí, jak se jich Bůh zastal. A to povzbuzuje k otázkám typu: Proč on to má, a já ne?

Jak vnímám, že chce církev k probuzení vést Pán Ježíš?

Asi nijak objektivně: Chyba bývá na přijímači, nikoliv na vysílači... Možná bychom si měli hlídat „osvědčené techniky“, vlivy a hlasy, kterých je kolem plno, abychom pro ně neměli ten hlas tichý a jemný. Občas se sám sebe ptám, zda je pro mě důležitější, jak

Modlitební témata ✱

Modlitební témata na březen

- **Sborový dvacetijednadenní půst**
25. 3. – 14. 4. Za naplnění Boží vůle – viz samostatný článek.
- **Za akce začínající během března** – kurz Evangelizační exploze a jeho vedoucího Michala Krchňáka (viz Záměr sboru: sdílet radostnou zvěst s obyvateli Prahy), kurz Předmanželské přípravy a jeho vedoucí manžele Guttnerovi, Alfa pro mládež a jeho vedoucí Bohdanu Frantíkovou a Štěpána Ptáčka.
- **Za Petra Jaška** – soud v Súdánu ho odsoudil na 23,5 roku vězení a pokutě cca 400 000 Kč ve vykonstruovaném procesu. Drží se Pána, daří se mu zvěstovat evangelium. Modleme se za Boží zásah a přimlouváme se obecně za pronásledované křesťany. V roce 2016 zemřelo odhadem 90 000 křesťanů pro svou víru. Je to pravděpodobně smutný rekord v celých dějinách.

Po uzávěrci SD byla zveřejněna zpráva, že Petr Jašek byl propuštěn.

Vyhodnocení minulých témat.

Pokud jste přijali nějaké požehnání na některé z akcí Měsíce pro rodinu, napište prosím svědectví. Ohledně koncepce rodinné politiky ministryně Marksové někteří ministři navrhli její zamítnutí.

Dny Dobrých Zpráv v době vydání SD teprve začínají a jednání ohledně misijních výjezdů také – informace z Řecka má přijít začátkem března.

se cítím, nebo jak se asi cítí Ježíš při pohledu na to, co nechávám za sebou a kolem sebe. Abych byl upřímný – někdy si při té příležitosti se slzami v očích dopřeji pravdu a milost k nápravě. Obecně myslím, že bez upřímné ochoty ke změně a proměně všude tam, kde je to potřeba, kde máme zmatky v prioritách, ve vztazích, kde něco říkáme, a jinak to máme v srdci, to prostě nepůjde. Probuzení něco stojí. Jedna z „diagnostických otázek“ by mohla znít: Proč bych ti (vám) měl probuzení dát? Kolik času, peněz, pohodlí, spánku, lásky, života vůbec jsi ochoten dát? Nebo se budeš jen dívat, bavit se, možná zůstaneš ztvrdlým měchem plným mírně zoctovatělého vína? Probuzení většínou přichází napříč denominacemi. Máme pevnou síť? Myslím, že nás čeká ještě nějaká práce. Je to zároveň Jeho velká a přesahující milost... Ať tak či onak, kéž první místo patří vždy Pánu, a ne touze po probuzení. Krista především má smysl vyhlížet a hledat s doplněnou lampou.

*Josef Hejnic, starší regionu Hostivař
(Ptal se Petr Hrdina)*

● VYUČOVÁNÍ

Bud' rozhodný a udatný

Nepřikázal jsem ti snad: Bud' rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš? (Joz 1,9)

Mám rád knihu Jozue. Často jsem v ní našel povzbuzení a radu v situacích, kdy jsem ztrácel naději. Jozue je pro mne dodnes vzorem mužství. Byl věrný, statečný, rozhodný, ale zároveň se nestyděl za emoce. Za strach, pochybnosti. Bůh Jozuovi několikrát připomíná, aby byl rozhodný. A nejen rozhodnost, ale i důslednost jsou vlastnosti, které dnešním mužům někdy schází. Pro mne osobně jsou tyto vlastnosti dvěma stranami jedné mince. Jejich naplnění však není vždy jednoduché. Pokud jsem rozhodný, musím některé věci nejen rozhodnout, ale i unést případné důsledky a kritiku, pokud se ukáže, že mé rozhodnutí bylo chybné. A mám-li být důsledný, musím některé věci dotáhnout do konce, a to opět nemusí být příjemné. Kdo by si chtěl spálit prsty? Je přece lepší počkat, až rozhodne někdo druhý. Pokud by se tak ale choval Jozue, buď by Jericho nebylo dobyté, nebo by si Bůh musel najít jiného velitele: *Bud' rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš.* Je evidentní, že ani Jozue nebyl žádný superman, to by mu Hospodin nepřipomínal, co mu již jednou řekl. I Jozue potřeboval popostrčit. Uvěřil tomu, že pokud bude rozhodný, Bůh bude s ním.

Bůh nemá zalíbení v dokonalých mužích, ale v mužích rozhodných. Znáte příběh z knihy Genesis 32,25, kdy Jákob bojoval s Hospodinem? Jákob také nebyl žádným „příkladným“ mužem. Jeho jméno znamená Úskočný a Jákob skutečně mnoh-

dy ve svém životě úskočně jednal. Přesto se tento „úskočný“ Jákob projevil v určitém okamžiku velice rozhodně a důsledně. Ve chvíli, kdy si uvědomil, že s ním bojuje sám Hospodin, boj nevzdal. Byl rozhodnutý se Hospodina i přes zranění nepustit, dokud mu nepožeňná. A On mu nejen požeňnal, ale

Rozhodné a důsledné řešení je často nepříjemné, ale nerozhodnost a nedůslednost má často ještě daleko bolestivější dohry.

dal mu i nové jméno – Izrael, což znamená Zápasí Bůh. Bůh totiž nemá rád věci nejasné, mdlé, nedotažené, bez chuti, bez zápachu viz Zj 3,16 *Takto však, že jsi vlažný, a nejsi studený ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst.* Rozhodné a důsledné řešení je často nepříjemné, ale nerozhodnost a nedůslednost má často ještě daleko bolestivější dohry. Élí byl možná příkladným knězem, ale jako autorita při výchově svých synů selhal. Chyběla mu rozhodnost a důslednost (viz 1S 3,11–14) a důsledkem bylo: *Oznámil jsem mu, že jeho dům navěky odsoudím kvůli provinění, o kterém věděl: Jeho synové se rouhali a on jim v tom nezabránil.*

Nelobuji tímto článkem za mužský šovinismus. Jsem první, kdo se vymezuje proti

despotickému jednání ze strany mužů, ale mužská nerozhodnost a nedůslednost je druhým extrémem. Jedná se o symptom dnešní doby. Muži jsou často vychováni opuštěnými ženami, ale tím se z rodin a z výchovy vytrácejí mužské vzory. Jedním z důsledků je i to, že mladí muži daleko více využívají „mamahotely“ (označení pro situaci, kdy potomek, který má své vlastní příjmy, stále žije s rodinou, a přitom se nepodílí na chodu domácnosti). Naneštěstí se tento trend nevyhýbá ani církvi, a tak vznikají „mamacírky“ a „mamasbory“ (mé označení pro situace, kdy se dospělí muži bojí podílet na chodu církve: nechtějí se modlit, vést své děti k Bohu, mít na starosti skupinky, nastavovat pravidla, napomínat/stát v autoritě,...). To ale není Boží plán pro muže. Hospodin od mužů očekává rozhodnost a důslednost. Muži mají i dnes obsazovat „zaslíbené země“ a je jedno, zda tou zaslíbenou zemí bude opravdu fyzický kus země jako v případě Jozua (například duchovně zabírat konkrétní území v rámci duchovního boje) nebo rodina, kde má být muž hlavou, církev, kde má být autoritou, zaměstnání, kde má být vzorem.

Pokud nebudeme jako muži rozhodní, udatní a důslední podle Božích měřítek, tak se bojím, že nás na naší cestě nejen nebude provázet zdar, ale ani nebudeme jednat prozíravě – nebudeme naplňovat Boží záměr, který pro nás, muže, Bůh připravil. Muž podle Božích měřítek má být rozhodný, důsledný, ale zároveň i rozvážný. Svoji rozvahu má muž čerpat z Božího slova – ze svého vztahu s Bohem, ale rozhodnost z Božího slova ne-načerpá. K té se musí nechat Božím slovem inspirovat a pak se pro ni rozhodnout: *Řekněte nerozhodným srdcím: „Bud'te rozhodní, nebojte se!“ (Iz 35,4)*

Kunzmann Otakar sen.

Největší dobrodružství

Zveme vás na úvodní večeri kurzů Alfa s promluvou na téma

Jde v životě ještě o víc?

Čtvrtek 23. března 2017 v 18:00 hod.
spodní sál v suterénu KS Praha,
Na Žertvách 23, Praha 8, metro B – Palmovka

Vstup volný

Prosíme, zarezervujte si místo nejpozději den předem.
Kontakt: Bohdana Frantíková Tel: 775 664 434 (i SMS),
BohdanaFrantikova@gmail.com, www.kspraha.cz

pro mládež

Alfa

kurzyalfa.cz

Manželství, rodina a děti v dnešní společnosti

Nejen u nás, ale v celé západní společnosti probíhá kulturní válka. Kulturní válka je pochopitelně něco jiného než válečný konflikt mezi dvěma státy nebo válka občanská. Jde skutečně o válku kultur, tedy válku různých pojetí lidského života a mezilidských vztahů.

Pokud pohled na tuto kulturní válku zjednodušíme, či spíše pokud ji „převeďme na prvočinitele“, můžeme říci, že jde o boj mezi Božím řádem na straně jedné a lidskými konstrukty na straně druhé. Viděno ještě z jiného úhlu: Je prvotní člověk jako jedinec, individuum, a jeho plány a představy, nebo je prvotní rodina jako celek, který je něčím víc než součtem svých členů?

Na jedné straně je pojetí člověka, které s Bohem nepočítá a které předpokládá, že člověk si může zařídit život jednoduše tak, jak chce. Na druhé straně je Boží plán pro vztah muže a ženy, pro rodinu a mezigenerační vztahy v jejím rámci.

Humanistická liberální ideologie, jejíž počátky hledíme v době nástupu osvícenství, si vytkla za cíl rozbít nejrůznější „tabu“, a to z toho důvodu, že člověka zotročují a omezují. A vskutku: Považujeme-li za takové „tabu“ i Boží plán a příkaz manželské věrnosti, pak skutečně dochází k radikálnímu omezení (byť ne zotročení). Jakmile se muž rozhodne pro jednu konkrétní ženu, a podobně žena pro jednoho konkrétního muže, omezuje se sice dobrovolně, ale (dle Božího řádu) nevratně a nesmírně hluboce. Mnozí, kteří se ve vztahu dostali do problémů, pak toto své omezení začnou považovat za zotročení, a moderní světový názor jim říká, že Boží řady respektovat netřeba, že lidé mají „mít svobodu“ jít za „hlasem svého srdce“ (ano, to je pěkně znějící fráze, že?).

Jak je to ale doopravdy? Jsou lidé, kteří před Božími řádami dali přednost své „svobodě“ a „seberealizaci“, skutečně svobodnější, šťastnější, naplněnější?

Sociologické průzkumy dokazují, že nikoli. Tyto průzkumy sice stále ukazují, že lidé za nejvyšší hodnotu považují život ve spokojené rodině – tuto skutečnost žádná ideologie změnit nedokázala a asi ani nedokáže. Nicméně kvalitní partnerský vztah nenastane sám od sebe – je třeba na něm pracovat, a je třeba na něm pracovat při respektování Božích řádů. A to je téměř nemožné, pokud na ně člověk nevěří a ani je nezná.

Sociologické průzkumy rovněž potvrzují, že na štěstí člověka má relativně malý vliv tzv. „životní úroveň“ – samozřejmě s výjimkou toho, když lidé téměř denně hladoví. Bohatí lidé sice bývají šťastnější, ale od určité výše už počet milionů nerozhoduje. A rozhodně neplatí, že by příslušníci „bohatých“ národů byli šťastnější než příslušníci národů chudých.

Jedním ze základních pilířů levicově liberálního pojetí člověka je přesvědčení o rovnosti muže a ženy. Na tom by nebylo

na něm hodně pravdy. Čím více se levicově-liberální světový názor prosazuje, tím více máme v populaci duševních poruch. Dosaďme výsledky tohoto světového názoru jsou ... přinejmenším pozoruhodné.

Zdá se, že na stále evidentnější problémy současného establishmentu reaguje na základě přesvědčení, že je třeba „více téhož“. Přesunout děti více z rodiny do kolektivních zařízení (odtud uzákonění povinného posledního ročníku mateřské školy), zavádět povinné kvóty pro zaměstnanost žen, dostat

co nejvíce žen do „pracovního procesu“, ať už po tom touží či nikoli, vytváření ekonomiky, kdy z jednoho platu prostě rodinu uživit nelze.

Dlouhodobě nejzávažnějším problémem ovšem je, že naše společnost vymírá. Jistě, není to problém pouze České republiky. A vzhledem k tomu, že porodnost klesá i v řadě konzervativních zemí, nelze z toho vinit pouze převažující levicově-liberální ideologii. Těžko ovšem očekávat obrát k lepšímu, pokud za smysl svého života považujeme „seberealizaci“, potažmo „užívání si života“, ale přitom tyto „hodnoty“ sami nepovažujeme za natolik významné, aby nám stálo za to je někomu předávat.

Nadto je tato neschopnost reprodukce něčím, co nikoho bezprostředně nebolí. Jednotlivému občanovi České republiky může být konec konců jedno, že nás v roce 2080 bude jen šest či sedm místo deseti milionů. Mnozí se rovněž utěšují tím, že úbytek obyvatelstva nahradí migrace. To se sice může stát (a patrně stane),

ilustrační foto

nicméně je nutno počítat s tím, že noví obyvatelé naší republiky nyní u nás převládající levicově-liberální koncepty sdílet nebudou.

Kdysi se říkalo, že rodina je základ státu. Ve skutečnosti tato maxima platí i dnes. Jen můžeme slovo *stát* nahradit slovem *národ*. Dnes mají s reprodukcí potíže i národy, v nichž jsou rodiny mnohem soudržnější. Bez soudržných rodin ale národ nemůže nevymírat – chybí mu základ.

Existují ovšem ostrůvky pozitivní deviace. Existují desítky, stovky, ba tisíce křesťanských rodin, které fungují. Ano, jsou stále v menšině. Předpokládám však, že uchovávají cenné „know-how“, jak vychovávat děti k nesobeckému životu a jak jim předávat povědomí o Božích řádech. Situace je vážná, nikoli však ztracená.

Dan Drápal
17. prosince 2016

nic špatného, pokud by šlo třeba o rovnost před zákonem. Problém nastává, když se tato rovnost začne pojímat jako stejnost – což se, zdá se mi, děje stále častěji. Současný levicově-liberální světový názor sice vysoce hodnotí diverzitu, ale kupodivu se snaží, jak jen to jde, setřít rozdíly mezi mužem a ženou.

Hlavní obětí tohoto světového názoru jsou ti nejslabší, kteří se nemohou bránit, totiž děti. Vedlejšími oběťmi jsou mnohdy i ženy, jimž levicově-liberální ideologie namlouvá, že lze skloubit budování vlastní kariéry s výchovou dětí. Odtud i tlak na otce, aby chodili na otcovskou dovolenou a aby se o děti více starali. Pokud je vskutku cílem realizace individua, pak ani nelze jinak; je ale třeba jasně říci, že něco takového je s Božím řádem pro rodinu v rozporu a nemůže to dobře dopadnout. Tvrzení, že Boží mlýny melou pomalu, ale jistě, sice není citátem z Písma, ale je

Z misijní služby v Kambodži

Ahojte všichni podporovatelé naší misijní služby v Kambodži! Misie nám začala před pár dny. Zahájili jsme malou evangelizaci hned třetí den ráno. Marcela sdílela Boží lásku, Štěpán svědectví o uvěření a já jsem pak kázal o Pánu Ježíši. Někteří nevěřící se s námi modlili modlitbu spasení a pak jsme jim sloužili službou uzdravování. Začali jsme slovy poznání. První bylo o ženě, které Bůh chtěl uzdravit břicho – opravdu tam byla, byla po operaci a měla bolesti. Po třetí modlitbě za uzdravení ji bolest zcela opustila. Pak jsme pokračovali slovem poznání o někom, komu chtěl Bůh uzdravit palec u nohy. Jedna žena si ho při fotbale buď narazila, nebo nalomila. Na první modlitbu byla uzdravena a další den o tom svědčila na shromáždění. Pak se Marcela modlila za paní, která nebyla schopná číst Bibli, protože by potřebovala brýle – a byla uzdravena. Může číst bez brýlí. Pak jsem měl slovo poznání o někom, koho bolí nohy. Vystartoval pastor, který nás tam pozval, a ještě než si sedl na židli, abych se za něj pomodlil, byl uzdraven. Každý z nás se modlil za uzdravení a byl svědkem okamžitých zázraků.

Další den jsme vyučovali v církvi mladé lidi. Nejprve jsme kázali o Kristu, protože

tam byla více než polovina nevěřících. Byli připraveni přijmout Krista a víc než deset z nich se s námi modlilo. Potom Štěpán, Marcela a Sokhion Phin prorokovali těm, kdo Krista přijali.

Odpoledne pak Štěpán a Marcela udělali prorockou bránu Boží lásky a zmocnění

Štěpán Suda (vpravo) během služby v Kambodži.

Duchem svatým. Modlili se a vzkládali ruce na každého jednoho, kdo byl na semináři, některé ke konci i objali. Vše bylo velmi uzdravující. Mladí lidé se hodně otevřeli.

Při chvalách jsme tancovali. Potom jsem osobně všechny vedl ke křtu Duchem svatým a k mluvení v jazycích, na všechny jsme vzkládali ruce. Bylo to zpočátku trochu tuhé, ale přišli jsme na to proč – objevili se tam totiž noví lidé, kteří ještě nepřijali Krista. Takže jsme znovu dali výzvu k přijetí Krista a s dalšími zhruba deseti lidmi jsme se modlili. Naše vzkládání rukou přineslo ovoce – nejen, že mladí lidé začali mluvit jazyky, ale po několika společných modlitbách v jazyku vidělo více než deset lidí dohromady nějaký obraz od Pána Ježíše. Nikdy předtím dary prorocství neměli.

Dnes jsme cestovali do Koh Kongu u moře. Navštívili jsme sbor, kde znají dary jazyků a uzdravování, vyhánějí demony, ale neaplikují dary prorocství a dary výkladu jazyků. O tom, co budeme vyučovat, jsme diskutovali s pastorem Sarouenem. Podpořil nás v našem záměru vyučovat o darech prorocství a výkladu. Sám byl připraven přijmout dar prorocství, tak jsme na něj vzkládali ruce, prorokovali mu a těšíme se, že brzy třeba bude sloužit s námi. ☺ Budeme také mluvit o lásce a o dávání.

Všechny Vás pozdravujeme a moc děkujeme za Vaše modlitby, morální i finanční podporu. Modlíme se zde za Vás pravidelně, aby Vás Bůh moc požehnal.

Zdraví Luboš, Štěpán a Marcela

● JAK JSEM TO PROŽIL

Nejtěžší boje jsou ty, které vedeme sami se sebou

Některým situacím v životě se pochopitelně snažím vyhnout, ale jiné zase vyhledávám. Jako třeba, když tuto zimu po dlouhé době napadlo dostatečné množství sněhu, jsem oprášil vzpomínky na minulost, očistil závodní špejle od starých vosků a vyrazil. Tentokrát bez soupeřů. Na trati jsem se pustil do boje jen s vlastní pohodlností.

Po několika zahřívacích kolečkách mě popadlo pokušení pustit se do dosti divokého sjezdu a nápad okamžitě realizuji.

„Nééé, tohle mi prosím neďalej, to moc bolí!“

Tělo se při prudkém stoupání, které následovalo po dojezdu k bráně do naší zahrady, vzepřelo a protestuje.

„Kašlu na tebe, neřáde linej, kdybych tě měl pořád poslouchat, tak jsem už dávno tlustej jako bečka a tlak už by byl také v pytli.“

Na dlouhé diskuze mi ale nezbyvá čas.

Podářilo se mi překvapivě rychle synchronizovat dech s pohybem rukou a nohou a dlouhou plochu našeho dvorku přebruslím téměř jako za mlada.

Je v tom také kus frajeřiny. Manželka za oknem vyhráté světnice vše sleduje a upíjí při tom z hrnku luxusní kávy, co dostala ode mě k Vánocům, a pojídá máslovou vánočku, co pro změnu, dostala nedávno od maminky.

„Že se na to nevykašlu.“

Vzápětí se ale musím za tuto chvíli slabosti pokárat.

Dorážím na horní část zahrady a zaplouvám do stopy. Styl měním na klasiku a mažu kolem prvního kurníku. U švestky, kde zahybám do oblouku mé soukromé běžkařské trati, musím mojí rozpochybovanou maličkost včas sehnout, neboť jsem se ještě nedostal k oříznutí takové zbytečnosti, jako je větev na stromě.

Naše kozy ocenily tento výkon několika násobným zamečením a povzbuzen sympatizujícím publikem, přidávám ještě na tempo.

Mám dobře namazáno, což v takovémto mrazu není nijak velké umění. Mezi další dva kurníky tak zapluji v slušné rychlosti za poděšeného kdákání jejich obyvatelk.

Dostávám se do úzkého prostoru mezi plot a roh stodoly, kde málem urážím hlavou okap.

Následný slalom mezi rybízky končím opatrným obloučkem u loni vysazených rakytníků a znovu nasazuji na stoupání po dvorku.

Je to jediná část, kam je vidět z venku, a tak vzápětí slyším demoralizující hlášku.

„Ty vole, co blbneš? Pojď radši s náma na pivo!“

Chlapi, co jdou okolo, jsou pro mne pokušením, kterému se mi v tuto chvíli daří ještě odolat.

O pár koleček později běžky ale stejně odkládám do kotelny a jdu se podívat, jestli na mě zbyl kousek vánočky.

Nezbyl. Pavla mě utěšuje, že alespoň nemusím tolik hubnout. Hospodin mi dal hodnou ženu. Stále myslí na mé dobro. Ne vždy mě to ale plní nadšením.

Dnes byl krásný den a nechat si ho pokazit nepřítomností kusu žvance by byla škoda. Navíc sousedovic manželka umí naložit opravdu vynikající buřty s hořčičným nálevem. Na dnešek je slíbila donést ochutnat do naší hasičské klubovny, kam za okamžik zamířím, takže o tu „správnou“ tečku za dnešním dnem určitě nepřijdu.

Pavel Rosecký

Říše zla, přesněji říše klamu

Říši zla nazval tehdejší Sovětský svaz americký prezident Ronald Reagan. Skutečnost, že se mu podařilo tuto „Říši zla“ uzbudit, zřejmě vydatně přispěla k tomu, že jsme nově nabyli politické svobody a zbavili se sovětských okupantů.

Rusko je ale stále nebezpečné. Pravda, Sovětský svaz se rozpadl a za prezidentování Borise Jelcina Rusko nakrátko koketovalo s demokracií západního typu a s tržní ekonomikou. Tento flirt ale znamenal pro mnohé nesmírné zbídačení, zatímco pro tenoučku vrstvičku nabytí pohádkového bohatství. Na konci tohoto flirtu na tom bylo Rusko podstatně hůře než předtím, protože před Jelcinovou vládou mohli alespoň někteří lidé doufat, že by se i v Rusku mohla prosadit vláda práva a demokratické poměry. Po nezdařeném pokusu o zavedení demokracie mnozí tuto naději ztratili. Předpokládám, že potrvá nejméně jednu generaci, než se bude moci odehrát další pokus o zavedení právního státu a demokratizaci.

Proč se ten pokus nezdařil?

Ukazuje se, že demokracii nelze zavést tím, že se změní zákony, případně ústava. Skutečná demokracie musí vyrůstat z určitého přístupu k životu, a především může fungovat teprve tam, kde již funguje právní stát. To je poučení i z našich dějin – v Rakousku-Uhersku byl nejprve zaveden právní stát a až poté se začala zavádět demokracie: rozšiřovalo se volební právo, rozšiřovaly se kompetence volených orgánů apod. Nově vzniklá Československá republika měla na čem stavět.

V nedávné historii se hladký přechod k demokracii povedl v Portugalsku a ve Španělsku. Portugalský vládce Salazar byl jakýmsi „soft“ diktátorem a počet politických vězňů v zemi šel do stovek, nikoli do tisíců či desetitisíců. Ve frankistickém Španělsku to bylo o něco horší, nicméně i tam vládly zákony a soudily relativně nezávislé soudy. A především byla v obou zemích respektována nedotknutelnost soukromého vlastnictví.

Rusko skutečný právní stát nikdy nepoznalo. Pravda, pokusů o jeho zavedení bylo v jeho dějinách několik, nicméně žádný z nich zemi zásadně neproměnil. A především nebylo respektováno soukromé vlastnictví. Na ruském venkově, fungujícím na občinovém systému, byl tento pojem vlastně neznámý.

V čem je ale ruský stát šampionem, je předstírání. Rusko má spoustu podobných institucí jako země Západu. Má parlament, ústavní soud, odvolací soudy, předsedu vlády, ministry... Jenže veškerá skutečná moc je v rukou cara, ať už se mu tak říká oficiálně, nebo se mu říká předseda Nejvyššího

sovětu nebo prezident Ruské federace. Předstírá se tedy politický život jako na Západě, ale ve skutečnosti neexistuje. Všechno je jen tak jako.

Má-li ale takový stát fungovat, musí se lhát a předstírat stále. Putin nejprve předstíral, že na Krymu žádní ruští vojáci nejsou, ale zanedlouho toho nechal. Pak předstíral, že nejsou na východní Ukrajině, ale pak toho taky nechal. Rusové předstírají, že bojují proti doppingu, toho zatím nenechali, ale jejich postoje jsou vyloženy trapně.

Pro nás je Putin nebezpečný i tím, že předstírá, že zastává „tradiční hodnoty“, jako je například rodina nebo vlastenectví.

Putin je přímo ztělesněním ruského nebezpečí. Je to dokonalý technolog moc, a pokud se nestane něco nepředvídatelného, může vládnout ještě dvacet i více let. Nevidím ale u něj žádnou skutečnou myšlenku, nějakou ideu. Když říká Donald Trump, že učiní Ameriku opět velikou, tak se v Evropě nebojíme, že sem Američané přijdou, ale že odsud odejdou. Putin chce, aby Rusko bylo obávanou velmocí, a všichni jeho sousedé se právem třesou. Velikost Ruska je samoúčelným cílem: Pokud nás nemají rádi, ať se nás alespoň bojí.

Dle mého názoru přehodil Putin definitivně výhybku obsazením Krymu. Porušil tím slib Ruska, že bude respektovat celistvost Ukrajiny – slib daný výměnou za to, že se Ukrajina vzdá jaderných zbraní. Musel tušit, že se tím vyloučí ze společenství civilizovaných zemí. Do té doby mohl usilovat o hospodářský rozvoj v Rusku a budovat ruskou ekonomiku tak, aby byla schopna produkovat ještě něco jiného než naftu a zemní plyn. (Odečteme-li vývoz přírodního bohatství, je objem ruského exportu zhruba na úrovni Holandska.) Všimněte si, že neexistuje snad jediný demokratický stát, který by byl hospodářsky odkázán na vývoz

přírodního bohatství. Například z arabského světa má k demokracii, nebo alespoň k právnímu státu, poměrně blízko Tunisko a Maroko, což jsou země, které ropou (já bych řekl naštěstí) neoplývají. Putin se ale rozhodl pro mocenskou expanzi a pokračování v extenzivním hospodaření. Tudy ale nevede cesta ani k prosperitě, ani k síle státu. Proto musí hledat sílu ve zbrojení.

Pokud se ale týče příprav na válku, bylo Rusko často na špičce vývoje. Ruští strategové pochopili, že válkami budoucnosti budou především války hybridní a že se budou vést spíše přes počítače než přes bombardéry. A jsou opět o pár kroků napřed. Ruští hackeři mají volnou ruku. Kdyby se náhodou někdo z nich chtěl projevit jako Edward Snowden či Bradley Manning (nyní Chelsea Manningová), skončil by nejspíše jako Trockij nebo jako Litviněnko.

Klam a dezinformace. To šíří Rusové i v naší zemi, a proto píšu tento článek. Rusko se nezměnilo. Buďme sebevědomým státem – nesnažme se opřít se ani o „velké dubisko“ na Východě, ale nespolehejme ani na tradiční „Západ“. Tím neříkám, že nemáme posilovat spolupráci v rámci NATO. Na rozdíl od západních politiků, ať už je to Francois Hollande nebo Marie le-Penová, Gerhard Schröder nebo Geert Wilders, bychom si ale neměli Rusko romantizovat a idealizovat. Rusko je nebezpečné. Co asi dělá oněch 125 zaměstnanců ruského velvyslanectví v Praze? Hledejme spolupráci s Polskem, s Izraelem, s pobaltskými státy, a pochopitelně se Slovenskem. Pomáhejme Gruzii a Ukrajině, jak jen to je možné. Jsme ve skutečnosti ve velmi překerné situaci, ruská kolona v této zemi je velice silná (tím nemyslím paušálně Rusy, kteří předsídlili do České republiky – mnozí z nich přehají před bezprávím putinovského Ruska). Ale to neznamená, že bychom měli ruské dezinformační válce podlehnout.

Dan Drápal,

vyšlo 28. 1. na Neviditelném psu

Tanec vzkříšení 2017

Letos se opět na velikonoční neděli bude tancovat! A kde? Přímo u Hradu! Velikonoce jsou skvělou příležitostí ukázat lidem, že Ježíš je živý! A jak to lépe vyjádřit než skrze tanec. Tanec je vhodný pro každého, malé i velké, mladé i starší, a pro lidi z jakéhokoli společenství. Tak se nebojte a pojďte to zkusit!

Tanec se můžete přijít naučit každý čtvrtek v 18.00 nebo v neděli 13.30 do sborové budovy na Palmovce. Samozřejmě je možnost naučit se ho sami doma dle videí z minulých let.

Kontakty: Betty Bukáčková – ytteb@seznam.cz,
Honza Adamec – kapitan.janadamec@gmail.com.

Islám jako výzva pro křesťany

Pavel Hošek přednáší religionistiku na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy. Před nedávnem mu vyšla útlá knížka *Islám jako výzva pro křesťany*. Je to knížka psaná do naší současné situace, jak ostatně napovídá otázka, která je hned pod titulem na přední straně obálky: „Co máme tedy dělat tváří v tvář tomu, co vidíme kolem sebe?“

Nečekejte, že tato knížka nějakým podstatným způsobem rozšíří vaše znalosti o islámu. Již její podtitul ostatně nepřímou deklaruje, že něco takového si za cíl neklade. Knižka chce pomoci především křesťanům, aby se správně orientovali v dnešní době.

Knižka křesťany vyzývá, aby se zamysleli nad tím, jak by se k muslimům choval Ježíš, upozorňuje, že islám není jednotný a že otázku po podstatě islámu si kladou sami muslimové, rovněž popisuje stručně dějiny vztahů mezi křesťany a muslimy a přináší nástin možných křesťanských pohledů na islám. Je tedy zřejmé, jak ostatně naznačuje podtitul, že jde o knihu především pro křesťany. Pokud by se chtěl čtenář dovědět o islámu více, musel by sáhnout po některé z knih, jež autor doporučuje v závěru své knížky, v kapitole „Pozvání k četbě“.

Celkový tón knihy je střizlivý, domnívám se, že kniha neobsahuje žádné zásadní faktické omyly (na některé odlišné pohledy upozorním níže) a s naprostou většinou jak autorových východisek, tak autorových závěrů mohu souhlasit. Pokud tedy přece jenom napíšu něco kritického, pak to znamená, že bych tím chtěl popřít toto zásadně kladné hodnocení Hoškovy knihy.

První z rozpaků, který chci vyslovit, se týká jakéhosi universálního křesťanského kajícího. Pavel Hošek píše: „Možná jsou to křesťané, kdo by měl mít odvahu k troše zdravého podezření vůči přece jen příliš zjednodušujícímu konstatování, že my jsme prostě dobří a oni (tedy všichni muslimové) jsou prostě zlí“ (str. 11). Čeho se týkají mé rozpaky?

Kdo jsou ti lidé, kteří tvrdí, že „my jsme prostě dobří a oni jsou prostě zlí“? Já žádného takového křesťana neznám. Námitky křesťanů (mezi něž se počítám) nejsou proti tomu, že muslimové jsou zlí. Námitky vznášejí proti tomu, že uvěřili bludům. Bludům mohou uvěřit i lidé dobří.

Pavel Hošek ovšem své tvrzení změkčuje. Jako kdyby stačila „trocha“ zdravého podezření. Větu, že křesťané jsou prostě dobří a muslimové prostě zlí, můžeme odsoudit ne s trochou zdravého podezření, ale se zdravým podezřením „na plné pecky“. Taková věta není „přece jen příliš zjednodušující“, ona je prostě zcela zjednodušující. Žádné „přece jen příliš“.

Pokání bychom měli činit z reálných hříchů. Třeba z toho, když o nějakých kon-

krétních muslimech řekneme nějakou konkrétní lež. Třeba ze šíření nepravdivých informací. Asi před rokem jsem protestoval proti šíření naprosto vymyšlené zprávy o tom, jak afghánští uprchlíci podřezali v nějaké moravské vesnici jedné rodině všechna domácí zvířata. Ačkoli stačilo pár kliknutí na internetu, aby člověk zjistil, že se to nikdy nestalo, našla se spousta křesťanů, kterým stačilo pár kliknutí na přeposlání této zprávy jiným křesťanům, a tak dále...

S příliš obecnými výzvami k pokání bychom měli šetřit. Někdy mi Hoškova kniha trochu připomněla výzvy významného

**„K rozhovoru s muslimy
a k hledání náležitého
křesťanského postoje
k muslimům
(je třeba) přistupovat
s pokorou, velkorysostí,
laskavostí, empatií,
v duchu evangelijní zásady
zlatého pravidla“**

evangelického teologa J. L. Hromádky, aby křesťané činili pokání z toho, že nebyli před únorem 1948 dostatečně sociálně citliví. Ne že by na Hromádkově výzvě nebylo ani zbla pravdy. Ale místo pokání z konkrétních slov, činů nebo postojů nastolil Hromádka jakousi kající mlhu, kdy církev vydávala všelijaká obecná prohlášení, a pak v tom pokračovala i po sametové revoluci, protože se naučila mluvit nekonkrétně.

S tímto postojem souvisí i určitý odtahitý postoj k hledání řešení: „Naším prvořadým úkolem tedy není promýšlení konkrétní bezpečnostní strategie, způsobů ochrany hranic a metod imigrační politiky (byť se jistě máme věrně modlit za ty, kdo tyto důležité úkoly na svých bedrech nesou).“ Ano, souhlasím, že to asi není naším *prvořadým* úkolem. Nicméně troufnu si tvrdit, že jako křesťané bychom například „metody imigrační politiky“ promýšlet měli – a neměli bychom to jen nechávat na jiných, za něž se budeme pouze modlit. Volám tedy po konkrétním pokání a po konkrétních činech.

V podobném duchu se nese například tato věta z podkapitoly „Iluze morální nadřazenosti“: „Ale neškodilo by alespoň občas trochu zpochybnit podvědomou samo spravedlnost, se kterou jakoby vždy už předem předpokládáme, že Evropa je výkladní skříň civilizovanosti, kultivovanosti a humanity.

Očím, které se na Evropu dívají zvenku, se situace jeví trochu jinak.“ Zde si autor zřejmě vůbec neuvědomuje, že tímto tvrzením se řadí mezi mainstreamové levicově liberální intelektuály, kteří tuto „morální nadřazenost“ Evropě vyčítají, nicméně právě tím, jak mluví, ji neustále vyvracejí. Tento postoj zauímají evrop-

ští intelektuálové již od časů osvícenských. Již v dobách Rousseauových věřili Evropané na „šlechtné divočky“ nebo „moudré orientálce“. Evropané – tedy přesněji řečeno evropští intelektuálové – Evropany líčí jako zkažené, dekadentní, kořistnické. Vezměte si například filmy o Vinnetouovi a Old Shatterhandovi: Indiáni – až na pár zrádců – jsou šlechtní, ti, kdo reprezentují naši civilizaci, jsou naopak většinově suroví lakomci. Evropané trpí sebemrskáčstvím a přehnanou sebekritikou, jak to vyjádřil ve své minihře jistý muslim:

Ty za to nemůžeš, to je tím, že jsi sociálně vyloučený.

Ne, já tě chci zabít, protože jsi nevěřící a já mám to poslání od Alláha.

Ale to je kvůli tomu, že jsme na tebe byli zlí. To my jsme na vině.

Ne, prostě tě chci zabít, protože věřím, že tě mám zabít.

A takhle se ještě chvíli prou a ten terorista nakonec zvolá: *Ty jsi hrozný, ty mi chceš upřít i moji svobodnou vůli!*

Ostatně, pokud to „oči zvenku“ vidí „trochu jinak“, proč se tolik lidí „zvenku“ snaží do té méně civilizované, méně kultivované a méně humánní Evropy dostat? Mám dojem, že imigranti proti Hoškovu tvrzení „hlásují nohama“, jak se říká.

A rovnou napíšu, že si myslím, že Evropa je opravdu civilizovanější, kultivovanější a humánnější než téměř všechny ostatní kontinenty. Neříkám to s pýchou – děkuji za to Bohu. A nijak tím nepopírám nejružnější zvěrstva, která Evropané páchali a páchají, a z nichž by měli činit zcela konkrétní a velmi hluboké pokání. To je ale něco jiného než negativistický a sebenenávistný postoj evropských levicových liberálů – postoj, jímž i Pavel Hošek, obávám se, trochu načuchl.

Vícekrát Pavel Hošek argumentuje tím, že muslimů je příliš mnoho (pětina až čtvrtina lidstva) na to, aby byli všichni nějak mimo. Jenže argument počtem v těchto věcech neplatí. Ve středověku věřilo 99 procent obyvatel na čarodějnice, kterým lidé připisovali třeba morové epidemie. Ale čarodějnice za morové epidemie nemohly, přestože o tom byla většina přesvědčena. Obávám se, že autor je příliš velký optimista, píše-li: „Je zřejmé, že pro většinu [muslimů] jsou okázalé projevy krutosti a nelidské nelidskosti,

● NA CO SE DÍVÁME, CO ČTEME

jimiž se chlubit někteří islámští radikálové, úplně stejně odporné a nepřijatelné jako nám, a z téhož důvodu“ (str. 55). Kéž by měl pravdu. Nicméně někdy mě zachvacují pochybnosti o existenci této „mlčící většiny“. Čas od času mi někdo přepoše nějaké ofsné video, jak někde kamenují nějakou ženu. Dostávám taková videa nerad a nikdy jsem žádné z nich nikomu nepřeposlal. Nicméně zneklidňuje mne, když vidím několik desítek lidí, jak nějakou ženu surově mlátí tyčemi i prkny, a další stovky to pozorují a natáčejí si to na mobilní telefony. Jak to, že nikdo z té „mlčící většiny“ neprotestuje? Proč alespoň nejdou domů, proč si to musejí natáčet? Přál bych si, aby měl Pavel Hošek pravdu, ale červíček pochybností ve mně hlodá.

Aby bylo jasno, přes tyto kritické poznámky k Hoškově knize vyjadřuji plný souhlas s autorovou větou, která bezprostředně následuje: „K rozhovoru s muslimy a k hledání náležitosti křesťanského postoje k muslimům [je třeba] přistupovat s pokorou, velkorysostí, laskavostí, empatií, v duchu evangelijní zásady zlatého pravidla“ (str. 55).

Za klad Hoškova postoje považuji následující větu: „Je třeba ve vzájemných

rozhovorech trvat na tom, že nerovnoprávné postavení nemuslimů v muslimských zemích není přijatelné ... a že ubližování těm, kdo se na základě vlastního svědomí rozešli s islámem, není přípustné“ (str. 58; podobnou myšlenku najdete i na str. 62). O něco výše jsem Pavla Hoška zařadil do blízkosti západních levicově liberálních intelektuálů; tuto větu bychom ovšem u nich těžko hledali – oni sice hlásají „univerzální“ lidská práva, ale konkrétní osudy ne-muslimů v muslimských zemích jsou jim vesměs ukradené.

Zcela levicově-liberálně ovšem zní Hoškovo tvrzení, že „největším problémem muslimských zemí dnešního světa je bída“ (str. 84). Pavle Hošku, to snad ne! Vždyť některé muslimské země jsou nesrovnatelně bohatší než třeba Česká republika! Jmenujme jen Kuvajt, Saudskou Arábii, Bahrajn, Spojené arabské emiráty, Brunei. Řekl bych, že bída není hlavním problémem ani v Malajsii, ani v Turecku, ba ani v Indonésii ne. Sebevražední atentátníci se rekrutují nejen z chudých, ale i z bohatých arabských zemí. Pokud budeme považovat za hlavní problém muslimských zemí bídu,

budeme patrně optimalizovat cesty k cíli nevedoucí.

Za poněkud podpásové považuji Hoškovo tvrzení, že „někteří čeští protiislámští aktivisté otevřeně přiznávají, [že] si *prej*í [kurzíva Pavel Hošek] další teroristické činy, aby bylo zřejmé, že měli pravdu“ (str. 73). Takové tvrzení by měl Pavel Hošek doložit. Mně se někteří „protiislámští aktivisté“ pranic nezamlouvají, ale nikdy jsem neslyšel, že by si někdo přál teroristické útoky.

Za jeden z mála faktických omylů považuji Hoškovo tvrzení, že reformy, které prosazoval Mohamed, vedly „k zásadnímu zlepšení situace žen“ (str. 74). Nejsem nějaký super znalec islámu, ale četl jsem hodně dokladů o tom, že situace žen byla na Arabském poloostrově před Mohamedem podstatně lepší.

Na závěr chci znovu říci, že přes své kritické poznámky mohu četbu Hoškovy knihy doporučit, a že v celé řadě zásadních postojů s ním plně souzním.

Knihu o 95 stranách vydalo nakladatelství Návrat domů v roce 2016.

Dan Drápal
3. prosince 2016

Stanislav Motl: Cesty za oponu času – Šifra Karla IV.

V posledních letech zjišťuji, že literaturu obsahující zajímavá fakta čtu často raději než tu dobrodružnou.

Stojí-li za obsahem zkušený spisovatel, jde pak o četbu, od které se nemohu odtrhnout.

Představuji vám nyní dílo autora, který už od mládí cítil předurčení k mapování lidských osudů. Někdy mu stačí k započítí pátrání jen zapomenutý a zarostlý pomníček u cesty, jindy se ale pouští do případů čtenářům známých z nedávné minulosti.

Pečlivé studium archivních materiálů, pátrání po svědčích dávných událostí – občas téměř stoletých pamětníků – se stalo jeho povoláním, a jak sám přiznává, nikdy by neměnil.

Na veřejnost se tak dostávají vzpomínky lidí, jejichž čas někdy vypršel ještě před vydáním té které části. Jako by dotyční čekali již jen na příležitost přispět svým dílem k objasnění hledané pravdy.

Čtenářům se tak dostávají informace o událostech, které by jinak skončily v naprostém zapomenutí.

Ne vždy se ale jedná o záhady zcela vyřešené. Je tak možnost dále rozvíjet vlastní fantazii, nebo dle možností pomoci s jejich objasněním posláním nějakého poznatku.

Nedávno jsem koupil již čtvrtý díl, který obsahuje mimo jiné příběh „moravského Mojžíše“, jak se také říkalo Kristiánu Davidovi. Velmi zajímavá je i kapitola „Šifra Karla IV.“, která dala název celé knize. Stanislav Motl se zde věnuje poselství zakódovanému do Svatovávřské koruny i možnému výkladu významu Kaple svatého Kříže na Karlštejně. Poutavě popsany je též osud rozporuplného, ale statečného kardinála von

Galena, který si dovolil veřejně kritizovat nacistický program likvidace mentálně i fyzicky postižených. Dále se autor pokouší o odhalení pozadí připravovaného atentátu na našeho tehdejšího prezidenta Edvarda Beneše a následuje dalších dvacet čtyři příběhů.

V každém díle jsou mapovány nejen proslulé kauzy, ale velká část je věnována méně známým hrdinům. O mnohých z nich se tak veřejnost dozvídá až na stránkách této zdařilé série, které se dá vytknout snad jen jedno – nepřilíhí obratné střídání časových rovin působí místy dost rušivě.

Čtvrtý díl vyšel v nakladatelství EMINENT. Rozsah tří set stran je téměř stejný jako v těch předchozích. V nabídce knihkupců je celá řada k dostání spolu s další autorovou tvorbou. Jejich cena se pohybuje mezi

dvěma sty dvaceti (za tuto cenu jen ve slevové akci) až třemi sty korunami. V knihovnách je občas nutná rezervace titulu, ale to je možné vyřešit přes internet.

Ti, kteří dávají přednost mluvenému slovu, si mohou Stanislava Motla poslechnout každé pondělí v 18.30 na vlnách Českého rozhlasu 2, kde má od roku 2010 půlhodinový autorský pořad Stopy, fakta, svědectví. Na webových stránkách rozhlasové stanice je možné pustit si jednotlivé díly i zpětně.

Pavel Rosecký

SBOROVÝ PŮST

Jak říkal kazatel:
Vždycky před půstem snězte všechny brambůrky. Ony pak totiž sedí ve spíži a volají: „Sněz nás, sněz nás!“

Tomáš Dostálek, botanik

Tomáši, co ty vlastně děláš, slyšela jsem, že zkoumáš kytky!?

Ano, dalo by se to tak říci. Pracuji v Botanickém ústavu AV v Příhonicích, kde zkoumám rostliny z mnoha různých úhlů. Nedávno jsem zjistil, že v Botanickém ústavu pracuji už přes 10 let a za tu dobu jsem se mohl podílet na nejruznějších projektech. Zabývám se třeba tím, jak podpořit populace vzácných druhů, které už mají na světě třeba jen několik málo lokalit. Nebo sleduji, jak je růst rostlin ovlivněn jejich spoluprací s mykorrhizními houbami nebo parazitickým napojením speciálně uzpůsobenými kořeny na jiné rostliny.

Jak ses k takové práci dostal, co jsi studoval?

Přestože jsem chodil na gymnázium s humanitním zaměřením a i přes mírné odrazování rodičů jsem se nakonec rozhodl, že se také vydám ve šlépějích svých předků (jsem už třetí generaci botaniků v naší rodině). Už od malička jsem měl vždy moc rád přírodu a znovu a znovu mě fascinovalo, jak krásně Bůh přírodu stvořil. Studoval jsem nejdrív obecnou biologii a potom přímo botaniku na Přírodovědecké fakultě UK v Praze. Už během studia jsem se zapojil do různých výzkumných projektů, a tak jsem do současného zaměstnání plynule přešel.

Co tě na práci nejvíc baví a co „nemusíš“?

Líbí se mi velká různorodost, kterou moje práce obnáší. Od získávání peněz pro svůj výzkum, přes sběr nejruznějších dat v terénu na často velice krásných místech až po zpracovávání výsledků na počítači. Jediné, co mě zas tak moc nebaví, je sepisovat výsledky do vědeckých článků, které jsou většinou hlavním výstupem naší práce. Postupně se ale už učím i to. Nejvíce mě ale asi baví, když množství složitě naměřených čísel počítač přechroupe a na obrazovce se objeví výsledek třeba několikaletého bádání. Tedy zvlášť když vyjde výsledek statisticky průkazný. Často se totiž stane, že i když všechno vypadá, že kytky v nějakém místě lépe rostou, více voní a mají květy červenější, může to být jen zdání, které je v rozmezí statistické chyby.

Jezdíš „za kytkami“ i do ciziny.

Kde jsi všude bádál?

Většinou se pohybuji v rámci střední Evropy. Ale třeba nedávno jsme dokončili práci na projektu, který se odehrával hlavně v Nepálu. Sledovali jsme, jak se rostliny brání, když je žerou housenky. Rostliny mohou být v obraně velmi důmyslné. Buď začnou více obrážet, aby kompenzovaly ožrané listy, nebo začnou produkovat chemické látky, které jsou pro housenky nechutné, anebo

S nepálskými studenty na výpravě za studiem šalvějí v Himalájích.

☞ Nepálská šalvěj
(*Salvia nubicola*)

sí, ale v době, kdy je na to ten správný čas z pohledu kyttek, tak si občas od 40 stupňových veder na vápencové vyhráté skále nebo celodenního vytrvalého deště rád odpočinu. Většinu svého výzkumu dělám v týmu s ostatními kolegy. Každý se zabývá jinými věcmi a má jiné zkušenosti a schopnosti a často je díky tomu projekt mnohem zajímavější, než kdyby ho dělal jen jeden člověk.

vypouštění vůně, které lákají parazity housenek. Protože dochází k oteplování klimatu a housenky se postupně posouvají do vyšších a vyšších nadmořských výšek, sledovali jsme proto, jestli i rostliny ve vyšších nadmořských výškách jsou schopny se bránit housenkám stejně efektivně jako ty v nižších nadmořských výškách. Zjistili jsme, že přestože housenka bude opravdu postupně ve vyšších nadmořských výškách přibývat,

Zažil jsi v práci nějak speciální Boží vedení, pomoc?

Vnímám jako veliké Boží požehnání, že už přes deset let mohu pracovat v práci, která mě baví, přestože je to závislé na úspěšném získávání grantových peněz. Nikdy jsem neměl pracovní smlouvu na dobu delší než 3 roky (většinou 1), ale vždy, když mi smlouva končila, získali jsme grant na další práci.

Terénní práce na projektu, ve kterém jsme sledovali, jak se rostliny brání proti napadení housenkami.

obrněné mechanismy rostlin nejsou závislé jen na nadmořské výšce. Populace rostlin na každém místě investuje do obranných strategií, které jsou pro ni výhodné v jejích speciálních podmínkách.

Pracuješ v terénu, nebo v kanceláři, samostatně, nebo v týmu?

Přestože by se mohlo zdát, že botanik bude pořád venku a bude se kochat přírodou, tak realita je jiná. Venku strávím třeba 5-6 týdnů v roce a zbytek většinou u počítače. Protože ale do terénu nejedím jen za ideálního počasí.

Když jsme před Vánoci čekali na další vyhlášení grantové soutěže, silně ateistická kolegyně mi říkala, že teď už se musíme jen modlit, aby náš projekt vyšel. Říkal jsem jí, že se nemodlím za to, aby náš projekt vyšel, protože mi to přijde podobné, jako se modlit za vítězství jednoho týmu ve fotbale. Vysvětloval jsem jí, že se modlím za to, abychom grant dostali, jestli Bůh chce, abychom dál pracovali v našem týmu na navrhovaném projektu. O týden později jsme se dozvěděli, že projekt vyšel.

Tomáš Dostálek je z regionu Palmovka

● OZNÁMENÍ

CAMP / COME AND SEE / IZRAEL ZÁŘÍ 2017

ICEJ pořádá 4. ročník netradičního zájezdu

přibližuje Izrael jako moderní, svobodný stát s bohatou historií a nádhernou přírodou.

Navštívíme místa, kde se minulost stává aktuální a současnost nahlíží do budoucnosti. Zažijete Izrael plný kontrastů a paradoxů: hluboký mír obklopený válkou, kvetoucí pouště a zúrodněné bažiny, přírodní rezervace a minová pole, starověké památky a nejmodernější technologie, svobodný národ s neustálou pohotovostí vojska, úctu pro každého při soužití různých náboženství.

Podrobnější informace na www.ICEJ.cz

Pojďme přinést dobrou zprávu českému národu.

Přispějte svým darem do dárcovských fondů, které F-nadace spravuje. Ucházejte se o grant se svým projektem.

F-NADACE A STRATEGICKÝ NADAČNÍ FOND VYHLAŠUJÍ VÝBĚROVÁ ŘÍZENÍ na podporu projektů pro rok 2017/2018

1

EVANGELIZAČNÍ MATERIÁLY

Nákup a výroba evangelizačních materiálů, propagace evangelizačních akcí tiskovými materiály, na internetu a sociálních sítích.

Uzávěrka grantů 15.4., 20.6. a 30.11.

2

VZDĚLÁVÁNÍ KŘESŤANSKÝCH UČITELŮ A LEKTORŮ

Pro primární prevenci, etickou výchovu, mentoring a duchovní vliv ve školách.

Průběžný grant

3

PRÁCE KŘESŤANSKÝCH LEKTORŮ NA ŠKOLÁCH

Z dárcovských fondů Nová generace na dobré cestě (NGNDC) a Najdilektora.cz (N.CZ) jsou podporovány programy: Preventivní a etické * Série Duchovní dědictví * O Bibli * následná činnost ve spolupráci s místní církví.

Uzávěrka grantů NGNDC 15.4., N.CZ+ 15.4., 30.6. a 30.11.

4

ZVEME ČESKO NA VEČEŘI 2017

Propagace pořádání kurzů Alfa

Bude vyhlášeno v dubnu s uzávěrkou grantů 20.6.

5

IDENTIFIKACE A VÝCHOVA VEDOUCÍCH

Cílem je vytvořit a podporovat model výchovy vedoucích mládeží a zakladatelů na lokální úrovni s principy učednictví, komunity, dlouhodobosti a multiplikace. Program je podporován Strategickým nadačním fondem.

Uzávěrka grantů 15.4. a 30.6.

PODROBNOSTI K VÝBĚROVÝM ŘÍZENÍM:

www.f-nadace.cz/granty-2017-18

<http://www.strategickynf.cz/#kestazeni>

On-line žádosti www.f-nadace-granty.cz

Konzultace: f-nadace@f-nadace.cz, 774 498 370

NADACE

STRATEGICKÝ
NADAČNÍ
FOND

HledamBoha.cz

Partner internetové propagace

AGLOW
INTERNATIONAL

13. března 2017
od 18:00

mluvčí Alena Šelongová
Soukenická 15,
Praha 1, v přízemí v „Kavárně“.

Kroužky na Palmovce

tvořivost • zábava • poznání

1. 4. 2017
**Jarní
tvoření**

9:30-12:30
pro děti od 4 do 11 let

- výroba jarní dekorace
- tvoření z fima

Zveme vás do sobotních
jarních dílniček

Děti přihlašujte prostřednictvím e-mailu:

info@krouzkynapalmovce.cz

(napište jméno a věk dítěte) nebo

přes www.krouzkynapalmovce.cz.

(Příspěvek na materiál je 90 Kč.)

MÍSTO KONÁNÍ: Na Žertvách 23,
Praha 8 u metra Palmovka

ORGANIZÁTOR: Kroužky na Palmovce,
Křesťanské společenství mládeže

www.krouzkynapalmovce.cz

● OZNÁMENÍ

Mládež
KS Praha

WWW.MLADEZPRAHA.KAES.CZ

Křesťanské společenství mládeže

Č.ú.: 186564276/0300, v.s. 682102

DOROST (12 – 15 LET)

středy 17:00 – 19:00 hod.

více info

Dita Frantíková

724 435 309

dita.frantikova@kaes.cz

POROST (15 – 18 LET)

úterky 17:30 – 19:30 hod.

více info

Šimon Ondráček

736 655 882

o.saimon@volny.cz

ODROST (18 – 25 LET)

pondělky 18:30 – 21:00 hod.

více info

Michal Klesnil

737 984 138

michal.klesnil@kaes.cz

Setkání mládeže

V ŠESTÁ
Večerní setkání pro mládež, kde to žije

**12. 3.
18:00**

**PESTRÝ PROGRAM
VŽDY JINAK**
vstup zdarma

téma
NA PLNÝ PLYN

Ortenovo náměstí 34, škola TGM
mladezpraha.kaes.cz/sesta
Dita Frantíková 724435309
Křesťanské společenství Praha

Kroužky na Palmovce 2017

tvořivost • zábava • poznání

**VÍC NEŽ
MAČKAT
SPOUŠŤ**

– fotografický kurz pro pokročilé

Doporučený věk 12 až 16 let.

od 4. dubna 2017 (8 setkání)

úterky 17:00-18:30

Povinná pomůcka: zrcadlovka

Cena kurzu: 620 Kč

Kde: Kroužky na Palmovce, Na Žertvách 23, Praha 8

Přihlašovat se můžete elektronicky, přes naše webové stránky: www.krouzky napalmovce.cz

Nečekejte spoustu složité teorie, ale rady a tipy, jak dosáhnout co nejlepších fotografií. Klademe důraz na praktickou stránku rozvíjení schopností a dovedností. Budeme společně fotografovat portréty, krajinu, architekturu, podle možností sport a zkusíme i večerní fotografování. Naučíme se zlatý řez. Dle dohody se můžeme věnovat i úpravě fotografií. Chceme vám pomoci rozvinout schopnosti, které už máte a objevit některé nové možnosti, jak své fotografie vylepšit a učinit je zajímavějšími.

Sborový dopis je informační bulletin pro členy a přátele Křesťanského společenství Praha.
Odráží život regionů, slouží k jejich propojení a jednotě.

● SBOROVÝ INFORMAČNÍ SERVIS SBOROVÉ BOHOSLUŽBY

5. 3.

15:00 Kulturní dům Ládví
Chvály: hudební skupina Mladí s Kristem pod vedením Davida Bukáčka
Kázání: Petr Kácha – Podřizujte se jeden druhému (Ef 5)

2. 4.

15:00 Kulturní dům Ládví
Chvály: hudební skupina Beracha pod vedením Mirka Bála
Kázání: Lubomír Ondráček – Svoboda je nabízena všem

6. 3.

SBOROVÁ MODLITEBNÍ
18:00 – 19:30, Na Žertvách 23, Praha 8

20. 5.

SETKÁNÍ SLUŽEBNÍKŮ
od 9:00, Na Žertvách 23, Praha 8

SBOROVÝ PŮST 25. 3. – 14. 4.

končí tedy na Velký pátek.

I tentokrát povzbuzujeme k nějaké formě zapojení každého člena sboru.

SETKÁNÍ S DONALOVÝMI SE KONÁ VE STŘEDU 19. 4.

od 18:30 do 20:00 hod. v Malém sále ve sborové budově,
Na Žertvách 23

● INFORMACE O REGIONECH

Číslo u kolonky Počet členů znamená:
dospělí/pokřtěné děti do 18 let/nepokřtěné děti

JIH

Pastor: Miloš Poborský
Shromáždění: Ne 10:00 (modlitby 9:30), Budějovická 9, Praha 4, u metra Budějovická.
Modlitební: v Ne 18:00 – Dáša Blažková, Slepál/14
Počet členů: 51/9/24

JIHOVÝCHOD

Pastor: Zdeněk Rašovský
Shromáždění: Ne 10:00 (9:45 modlitební), Dům služeb, Vodnická 531/44, Praha 4
Počet členů: 29/6/10

PALMOVKA

Kolektivní vedení: Tomáš Dittrich a Lumír Ptáček
Shromáždění: Ne 10:00, Na Žertvách 23
Počet členů: 97/22/25

SEVER

Pastor: Tomáš Božovský
Shromáždění: Ne 9:30, Rezidence Rosa, Střelnická 1680, Praha 8
Modlitební: 13. 3. v 18:30, na Palmovce v herně v přízemí (naproti Velkému sálu)
Počet členů: 99/14/27
Vstup: Josef Vlasák

STŘED

Pastor: Petr Kácha
Shromáždění: Ne 10:00 International Church of Prague, Ve Smečkách 13, Praha 1
Počet členů: 76/16/26

HOSTIVAŘ

Kolektivní vedení: Josef Hejnic, Václav Kordula
Shromáždění: každou neděli (kromě celosborového setkání) od 15:30, Boloňská 310, Praha 15
Modlitební: pondělí, týden po celosboru od 19:30 u Hejniců, Tenisová 9
Počet členů: 19/6/0

VÝCHOD

Pastor: Otakar Kunzmann
Shromáždění: Ne 16:00, Na Žertvách 23
Modlitební: každou neděli (kromě první v měsíci) od 15:00 v knihovně ve sborové budově
Počet členů:
Vstup: 87/8/18
Křty: Tomáš Gajdušek a Martina Fortová (7.1.)

ZÁPAD

Kolektivní vedení: Mirek Bálek, Richard Roušal, Petr Žůna, Jirka Bukovský
Shromáždění: Ne 15:30, Komunitní centrum v Nových Butovicích (stanice metra Hůrka)
Počet členů: 42/14/4

SBOR KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ PRAHA IČ 73631043

Korespondenční adresa

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

Kontakt

tel./fax: 284 822 294
e-mail: paha@kaes.cz
www.kspraha.cz

Účet

Sbor Křesťanské společenství Praha
ČSOB, pobočka Praha 1,
Václavské nám. 32

nové číslo účtu: 223775399/0300

konst. s.: 0558

var. symboly:

01694	desátky	Sever
02694	desátky	Jihovýchod
03694	desátky	Palmovka
05694	desátky	Západ
06694	desátky	Hostivař
07694	desátky	Střed
08694	desátky	Jih
09694	desátky	Východ
910	stavební fond	
682120	Izrael a Církev	
682130	dary na sborovou mládež	

SBOROVÝ DOPIS

Vydavatel:

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8
Vychází pro vnitřní potřebu sboru.

Šéfredaktor: Anna Slobodová,
e-mail: sd@kaes.cz

Redakční rada a redakce:

Tomáš Božovský, Anna Slobodová,
Pavel Rosecký

Sazba: Olga Hrdinová / APEO

Příjem článků:

písemně na adresu sboru nebo na e-mail
sd@kaes.cz

Uzávěrka:

Vždy k 10. předchozího měsíce.

Zdarma

Příští číslo vyjde v neděli
2. 4. 2017

Kdo nereje, ten nesklízí.
Vzhůru do práce!
Letos bude dobrá úroda.